

Homília pre spoločenstvo Angelus Smižany, 19.9.2026, Svätýňa Božieho milosrdenstva

Drahí bratia a sestry, Pán Ježiš dnes rozpráva príbeh, ktorý je na prvý pohľad veľmi jednoduchý. Rozsievateľ vyšiel rozsievateľ. Semeno padá na cestu, na skalú, medzi trnie a napokon do dobrej pôdy. Tento obraz poznáme tak dobre, že nám hrozí jedno nebezpečenstvo: veľmi rýchlo si ľudí rozdelíme do štyroch skupín. Tam sú tí, ktorí sú ako cesta. Iní sú skalou. Ďalší sú zarastení trnami. A potom sú tí dobrí – úrodná pôda. Lenže Ježišovo podobenstvo nás nepozýva, aby sme klasifikovali druhých. Pozýva nás, aby sme sa pozreli **do vlastného srdca**. Pretože všetky štyri pôdy môžeme nájsť v sebe. Sú chvíle, keď je moje srdce tvrdé ako cesta. Inokedy sa pre Boha rýchlo nadchnem, ale moje nadšenie nemá korene. Inokedy Božie slovo prijmem, ale postupne ho zadusia moje starosti, túžby, strachy a množstvo iných hlasov. A predsa je vo mne aj pôda, ktorá môže priniesť úrodu.

Je pritom zvláštne, ako márnотratne rozsievateľ rozsieva. Dobrý hospodár by predsa dával pozor, aby drahocenné zrno nepadalo tam, kde nemá šancu. Tento rozsievateľ však seje všade. Na cestu. Na skalú. Medzi trnie. Do dobrej pôdy. Akoby semenom vôbec nešetril. A práve tu sa začína evanjelium. **Taký je Boh. Boh svojim slovom nešetrí.** Nehovorí: tomuto človeku už nemá zmysel hovoriť. Toto srdce je príliš tvrdé. Tento človek ma už toľkokrát odmietol. Tam už siať nebudem. Boh znovu seje. Možno aj dnešné Božie slovo je ďalším semenom, ktoré Boh vložil do môjho života. Otázkou teda nie je iba: **Hovorí ku mne Boh?** Oveľa dôležitejšia otázka znie: **Čo sa stane so slovom, ktoré mi Boh hovorí?** Pán Ježiš nám na konci podobenstva dáva odpoveď. O dobrej pôde hovorí: „To sú tí, čo počúvajú slovo, zachovávajú ho v dobrom a sľachetnom srdci a s vytrvalosťou prinášajú úrodu.“ V jednej vete máme takmer celý duchovný život. Tri pohyby. Tri kroky. **Počúvať. Zachovať. Prinášať ovocie.**

Prvým krokom je **počúvať**. Grécky text používa sloveso **ἀκούω** – **akouō**. Odtiaľ poznáme aj slovo „akustika“. Ale v biblickom jazyku počúvať znamená oveľa viac než zachytiť zvuk. Biblické počúvanie predpokladá, že tomu, koho počúvam, dovoľm vstúpiť do svojho života. Preto sa veľké vyznanie Izraela nezačína slovami „pozri“ ani „hovor“, ale: **Šema Jisrael – Počúvaj, Izrael!** Boh najskôr žiada od človeka otvorené ucho a otvorené srdce. To je možno jedna z veľkých ťažkostí nášho duchovného života. Nie že by Boh nehovoril. **My sme stratili schopnosť počúvať.** Žijeme obklopení slovami. Od rána do večera k nám prichádzajú správy, názory, hudba, videá. Nikdy v dejinách človek neprijímal toľko slov ako dnes – a možno nikdy nebolo také ťažké zachytiť jedno Slovo, ktoré je rozhodujúce.

Preto Ježiš po podobenstve zvolá: „**Kto má uši na počúvanie, nech počúva!**“ Ved' všetci, ktorí tam stáli, mali uši. Ježiš však nehovorí o anatomickom sluchu. Hovorí o **vnútornom sluchu srdca**. Môžem počúvať evanjelium každú nedeľu a nikdy ho skutočne nepočuť. Môžem poznať Sväté písmo a pritom nedovoliť jedinej jeho vete, aby ma znepokojila, potešila, usvedčila alebo zmenila. A preto by som dnes položil prvú veľmi jednoduchú otázku: **Kedy som naposledy dovolil Bohu, aby ku mne skutočne prehovoril?** Nie k ľudstvu. Nie k Cirkvi. Nie k človeku sediacemu vedľa mňa. **Ku mne.**

Niekedy čítame Božie slovo a okamžite vieme, komu by sa hodilo. „Toto by mal počuť môj manžel. Toto moja manželka. Toto môj sused. Toto by mal počuť kňaz. Toto by mali počuť mladí.“ A semeno opäť padne vedľa nás. Prvý krok dobrej pôdy preto znie: **Pane, čo dnes hovoríš mne?**

Pán Ježiš však nehovorí iba: počujú slovo. Dodáva: „**zachovávajú ho**“. Grécky: **κατέχουσιν** – **katechousin**, od slovesa **κατέχω** – **katechō**. Znamená *držať, pevne sa pridržať, nepustiť*. A tu sa začína skutočná skúška Božieho slova. Pretože Božie slovo môžeme počuť v krásnej chvíli. Na duchovnej obnove. Na púti. Pri svätej omši. Pri spovedi. Počas modlitby. Niečo nás zasiahne a povieme si: **Toto je pre mňa**. Lenže potom príde pondelok. Príde únava. Príde konflikt. Príde sklamanie. Príde obyčajnosť. A práve vtedy sa ukáže, či sme slovo iba počuli, alebo sme ho aj **zachovali**. Ježiš Kristus veľmi realisticky hovorí o skalnatej pôde. Títo ľudia prijímajú slovo **s radosťou**. To je dôležité. Ich začiatok je dobrý. Majú nadšenie. Problém nie je v tom, že by nič necítili. Problém je, že **nemajú koreň**. A koreň je časť rastliny, ktorú nikto nevidí. Možno práve toto potrebujeme znovu objaviť: Boh buduje najdôležitejšie veci nášho života tam, **kde ich nikto nevidí**. Vernosť v modlitbe, keď nič necítim. Odpustenie, o ktorom nikto nevie. Rozhodnutie nepodľahnúť pokušeniu. Tichá služba. Každodenné znovuzačínanie. To sú korene. Zachovať Slovo teda neznamená vložiť si peknú vetu do pamäti. Znamená **nepustiť ju, keď príde skúška**.

Panna Mária je nádherným príkladom takéhoto postoja. Lukáš o nej dvakrát používa obraz uchovávanía udalostí a slov v srdci. Nie všetkému rozumela. Ale to, čomu ešte nerozumela, **neodhodila**. Nosila to v sebe. Dovolila Bohu, aby jej postupne ukázal význam. Aj my niekedy chceme od Boha odpoveď okamžite. Boh nám však niekedy namiesto odpovede dá **Slovo**. A povie: *Zatiaľ ho nos. Zatiaľ sa ho drž. Raz pochopíš*. Možno je teda druhá otázka ešte náročnejšia než prvá: **Ktorého Božieho slova sa mám práve teraz držať, hoci ešte nevidím jeho naplnenie?**

Potom prichádza tretí krok. Ježiš hovorí: **καρποφοροῦσιν – karpophorousin – prinášajú ovocie**. *Karpós* znamená ovocie, plod. Božie slovo totiž nikdy nebolo dané iba preto, aby sme o ňom vedeli. Slovo chce **vstúpiť do života a stať sa životom**.

Semenó má jednu zvláštnu vlastnosť. Ak ho položíte na stôl, môžete ho obdivovať. Môžete ho skúmať. Môžete o ňom napísať knihu. Môžete dokonca presne opísať jeho chemické zloženie. Ale pokiaľ zostane na stole, **neprinesie úrodu**. Musí vstúpiť do zeme. Musí zmiznúť. A až potom sa ukáže život, ktorý v sebe nieslo. Tak je to aj s evanjeliom. Nestačí Božie slovo poznať. Nestačí o ňom hovoriť. Nestačí ho dokonca ani obdivovať. Musí sa **vteliť do konkrétnych rozhodnutí**. Ak som počul: „Odpúšťajte“, ovocím nie je to, že viem vysvetliť kresťanské učenie o odpustení. Ovocím je človek, ktorému odpustím. Ak som počul: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších“, ovocím nie je dojatie. Ovocím je človek, ku ktorému sa skloním. Ak som počul: „Neboj sa“, ovocím je krok dôvery, ktorý napriek svojmu strachu urobím. Ak som počul: „Pod' za mnou“, ovocím je konkrétne **áno**. A tu Lukáš pridáva detail, ktorý by sme nemali prehliadnuť: **ἐν ὑπομονῇ – en hypomonē – s vytrvalosťou**. To je nádherné. Ježiš nepovedal, že dobrá pôda prinesie ovocie **hneď**. Medzi zrnom a ovocím je **čas**. Medzi Božím slovom a jeho naplnením je často **čas**. Medzi povolaním a dozretím človeka je **čas**. Medzi modlitbou a odpoveďou môže byť **čas**. Práve tam potrebujeme **ὑπομονή – vytrvalosť**. Toto grécke slovo neznamena rezignovanú: „Nejako to vydržím.“ V sebe nesie predstavu človeka, ktorý **zostáva pod bremenom a neuteká**, pretože vie, komu uveril. Chceme ovocie, ale Boh pestuje korene. Chceme výsledok, ale Boh nám dáva čas. Chceme vidieť úrodu, ale Boh nám hovorí: **Zostaň**.

Drahí bratia a sestry, možno si niekedy myslíme, že dobrá pôda je človek, ktorý nemá kamene, trnie ani zápasy. Taký človek však nejestvuje. Dobrá pôda nie je dokonalé srdce. **Dobrá pôda je srdce, ktoré dovolí Bohu, aby na ňom pracoval**. A všimnime si ešte niečo. V centre podobenstva nakoniec nestojí pôda. **Stojí tam rozsievateľ**. Naša nádej totiž nespočíva v tom, že sme dokonale pripravenou pôdou. Našou nádejou je, že **Boh neprestáva rozsievateľ**. Rozsieva aj po mojich zlyhaniach. Rozsieva po mojich pochybnostiach. Rozsieva dokonca tam, kde som si ja už povedal: *Tu už nič nevyrastie*. Boh sa nevzdáva pôdy môjho srdca. A preto by som si z dnešného evanjelia odniesol tri jednoduché slová: **POČÚVAŤ**. Pane, čo mi hovoríš? **ZACHOVAŤ**. Pane, ktorého tvojho slova sa mám držať, aj keď mu ešte úplne nerozumiem? **PRINÁŠAŤ OVOCIE**. Pane, čo sa má v mojom živote zmeniť preto, že som počul tvoje slovo? A potom ešte jedno malé slovo, ktoré všetky tri spája: **vytrvalosť**. **Pane, daj mi srdce, ktoré počúva. Daj mi srdce, ktoré tvoje slovo zachová. A daj mi srdce, ktoré s vytrvalosťou prináša ovocie**. Nie iba dnes. Nie iba vtedy, keď je to ľahké. Ale na celej ceste môjho života. Amen.